

РЕШЕНИЕ

№ 437

гр. София, 21.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав, в
публично заседание на 04.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **8150** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК.

Образувано е по жалба на [фирма], представлявано от В. Г. Д. срещу ЗАПОВЕД № Т-РД-15-276 от 05.07.2012г. на Зам.Министър на икономиката, енергетиката и туризма.

В жалбата са развити твърдения за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, като постановен от некомпетентен орган, в нарушение на изискванията за форма и на материалния закон - отменителни основания по чл.146 т.1, т.2 и т.4 АПК. Съдът е сезиран с искане за отмяна на административния акт, като е заявена и претенция за присъждане на разноските по делото.

Ответникът – Зам.Министър на икономиката, енергетиката и туризма в съдебния процес се представлява от юрк.М., като в хода на устните състезания се изразява становище по неоснователност на жалбата.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител в насроченото открито съдебно заседание на 04.01.2013г., който да даде заключение по основателността на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, приема за установена следната фактическа обстановка:

В полза на жалбоподателя [фирма], представлявано от В. Г. Д. е била издадена лицензия № 684/21.08.2007г. за извършване на търговска дейност с отпадъци

от черни и цветни метали. Вписано е, че търговското дружество може да извършва тази дейност на следните площадки:

- 1.гр.Любимец, област Х., имот № 243041, местност „К.” в землището на града.
- 2.гр.С., област Х., УПИ III-1988 от кв.1716 по плана на града.

Със заявление вх.№ 96-00-70/13.02.2012г. жалбоподателят е представил в МИЕТ документи за съответствието на площадката в [населено място] в УПИ III-1988 от кв.1716 по действащия регулационен и кадастрален план на [населено място] с изискванията на чл.54 ал.2 и чл.60 ал.8 ЗУО /отм. навсякъде в съдебния акт при посочване на разпоредбите на ЗУО следва да се чете, че същите към настоящия момент са отменени/, както следва: удостоверение № И-5031/22.12.2011г. на Община-гр.С., скица №70/03.02.2010г. и скица № 744/19.12.2011г., договор за наем на недвижимия имот от 14.12.2009г. и други.

С оспорената в процеса ЗАПОВЕД № Т-РД-15-276 от 05.07.2012г. Зам.министъра на икономиката, енергетиката и туризма е прекратил лиценз № 654/2007г. на основание §17 ал.3 във вр.ал.2, изр.II-ро от ПРЗ на ЗИД на ЗУО, като се е мотивирал от фактическа страна, че в срок до 15.02.2012г. [фирма] не е представил писмени доказателства по чл.54 ал.2 ЗУО за площадката, вписана с пореден №1 и не е подал заявление за нейното заличаване.

При така установената фактическа обстановка, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град обосновава следните правни изводи:

Жалбата е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА.

Атакуваният административен акт е издаден от материално компетентен административен орган- Зам.Министър на икономиката, енергетиката и туризма И. М., на когото по силата на Заповед № РД-16-480/24.04.2012г . на Министъра на икономиката, енергетиката и туризма са делегирани права по ЗУО, вкл. и да издава заповеди за прекратяване или отнемане на издаден лиценз за търговска дейност с отпадъци от черни и цветни метали. Съдът не констатира нарушение на формата по см. на чл.59 ал.2 АПК в която е издадена оспорената заповед, тъй като в същата са изложени фактическите основания за нейното постановяване и е посочена правната норма, която е мотивирала ответника да нареди прекратяване на действието на лиценз № 684/21.08.2007г. В производството по съдебен контрол върху административния акт се проверява дали изложените фактически основания отговарят на действителното фактическо положение и съответства ли на тях посоченото правно основание. Излагането от административния орган на фактическите основания, с които свързва упражняването на правомощията си да издаде индивидуален административен акт, позволяват на съда да извърши контрол за неговата законосъобразност, като прецени дали приетите за установени факти отговарят на хипотезата на относимата правна норма. В оспорения акт от 05.07.2012г. са посочени фактически основания и не е допуснато нарушение по см. на чл.146 т.2 АПК от такова естество, че същото да е затруднило и накърнило правото на защита жалбоподателя. Първите две въведени в обстоятелствената част на жалбата твърдения за незаконосъобразност на акта по см. на чл.146 т. 1 и т.2 АПК са неоснователни, като решаващият състав на съда пристъпва към изследването на третото основание по см. на чл.146 т.4 АПК- спазването на нормите на материалния закон от административния орган.

Съдът при формиране на своите правни изводи се основава на Решение № 3 от 21.03.2012г. по к.дело № 12/2011г., обн. в ДВ.бр.26/30.03.2012г. на Конституционния съд на РБ, с което нормата на чл.54 ал.2 ЗУО в частта „обща” е обявена за

противоконституционна, а в останалата част за установяване на противоконституционност на §17 и §18 от ПЗР на ЗИД на ЗУО искането е отхвърлено.

Относителите към процесния казус разпоредби, които са аргументирали административния орган да издаде заповедта са §17 ал.3 във вр.ал.2, изр.ІІ-ро от ПЗР на ЗИД на ЗУО, съгласно които лицата, притежаващи лиценз, представят в 10 месечен срок от влизане в сила на закона в МИЕТ скица или друг удостоверятелен документ, издаден от компетентен орган, за всеки от имотите, на чиято територия е разположена площадка, вписана в лиценза, съдържащ данни за изпълнение на изискванията по чл. 54, ал. 2. В случай, че за част от вписаните в лиценза площадки не се представят документи, лицето заявява тяхното заличаване от лиценза.

Ако това задължение не бъде изпълнено лицензът се прекратява служебно, като в заповедта се включва разпореждане за предварително изпълнение и в тримесечен срок от получаване на заповедта за прекратяването търговецът е длъжен да преустанови дейността, да реализира наличните количества отпадъци от черни и цветни метали и да предприеме необходимите мерки за почистване на площадката/ите.

Съгласно т.7 от Решение № 3 от 21.03.2012г. по к.дело № 12/2011г. на Конституционния съд на РБ : „Що се отнася до § 17 и § 18 от преходните и заключителните разпоредби на ЗИД на ЗУО, те са проява на принципите на държавно регулиране и на държавен контрол и като проява на тези принципи е предвидено преустановяване на дейността на площадки, които не са съобразени с изискването на тяхното местонахождение. Правото на свободна стопанска инициатива няма абсолютен характер и това е трайна практика на съда (вж. [Решение № 7/2003 г. по к.д. № 4/2003 г.](#)). Това не е абсолютна, безконтролна свобода на икономическо поведение, на липса на държавно регулиране на стопанските дейности по законодателен ред. Необходимо е обаче да се предвидят еднакви правни условия за стопанска дейност за субектите, работещи в определена сфера на отношения, което оправдава създаването на преходни разпоредби и предприемането на определени правни действия. Нито предписването на такива действия, нито предвиденият срок за извършването им са противоконституционни, но разпоредбите носят признака неконституционност, защото осъществяването и лицензирането е подчинено на условие, което е противоконституционно. Отстраняването на противоконституционността на разпоредбата, към която се препраща, означава привеждане на преходните разпоредби в съответствие с Конституцията. Въпросът за противоконституционността на § 17 и § 18 от ЗИД на ЗУО е свързан с констатацията за частичната противоконституционност на чл. 13а, ал. 3 и чл. 54, ал. 2 ЗУО независимо от съдържащия се в тях императив за лицензиране в определен срок съгласно изискванията на материалноправната разпоредба. Тези преходни разпоредби нямат самостоятелно действие поради това, че препращат към нормите от закона ([Решение № 7/2003 г. по к.д. № 4/2003 г.](#)).

На първо място: както се изложи по-горе в мотивната част на съдебния акт с Лицензия № 684/21.08.2007г. на [фирма] е разрешено да извършва търговска дейност с отпадъци от черни и цветни метали на 2 площадки, находящи се в [населено място] и в [населено място], област Х.. По отношение на площадката в [населено място], разположена върху УПИ ІІІ-1988 от кв.171б в законоустановения срок- на 13.02.2012г. жалбоподателят е изпълнил законовоопределеното си задължение, като е представил доказателства по чл.54 ал.2 ЗУО. С оспорената заповед е прекратено действието на

лиценза в неговата цялост, което означава, че заповедта разпростира своето действие и по отношение на площадката в [населено място], област Х.. Обективизираното воляизявление на административния орган е незаконосъобразно и не съответства на констатираното от него в мотивната част на акта фактическо установяване, че жалбоподателят не е изпълнил визираното задължение по отношение на площадката, вписана под №1 в лиценза, а това е площадката, намираща се в [населено място], област Х., в имот № 243014. Това е нарушение на материалния закон, защото приетите за установени фактически констатации не кореспондират на диспозитива на административния акт, като Зам.министъра на икономиката, енергетиката и туризма е бил оправомощен да формира властническо воляизявление само за част от вписаните в лиценза площадки и това е площадката в [населено място], област Х..

На второ място, вярна е фактическата констатация, че в срок до 15.02.2012г. [фирма], представлявано от В. Г. Д. не е представило документите по см.на чл.54 ал.2 ЗУО и не е заявило пред ответника заличаване на площадката в [населено място], област Х. в издадения лиценз № 684/21.08.2007г. В тази му част административният акт е законосъобразен, защото правилно е приложен материалния закон, като е изпълнен фактическият състав на относимата разпоредба, определяща законовото правомощие на ответника служебно да разпреди прекратяване на търговската дейност с отпадъци от черни и цветни метали на площадка, която не е приведена в съответствие с изискванията на закона.

По тези доводи и аргументи и в заключение, съдът формира окончателен извод, че воляизявлението на административния орган, обективизирано в оспорената ЗАПОВЕД № Т-РД-15-276 от 05.07.2012г. в частта относно прекратяване на лиценза № 684/21.08.2007г. за вписаната под №2 в него площадка в [населено място], област Х., УПИ III-1988 от кв.171б е незаконосъобразно, защото е изведено при допуснато нарушение на материалния и процесуален закон и е налице отменителното основание по чл.146 т.3 и т.4 АПК. Развитите в обстоятелствената част на жалбата твърдения и съображения на жалбоподателя се споделят изцяло от съда, който ги намира за основателни и извежда своите правни изводи при прилагане на правилата на разпределение на доказателствената тежест в процеса по см. на чл.170 ал.1 АПК, защото ответника не доказва съществуването на фактическото основание посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали при неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му правни последици по отношение на преустановяване на търговската дейност с отпадъци от черни и цветни метали, която [фирма] развива на площадката в [населено място] върху УПИ III-1988 от кв.171б, който недвижим имот, съобразно одобрения със Заповед № 36/15.01.2010г. и Заповед № 602/22.11.1993г. на Кмета на Община-гр.С. и действащ ПУП е отреден за „производствени дейности и пункт за изкупуване на черни и цветни метали“. В останалата част по отношение на вписаната под №1 площадка в [населено място] оспорването, като неоснователно подлежи на отхвърляне.

При този изход на спора и на основание чл.143 АПК с оглед заявената претенция на жалбоподателя и уважената част от жалбата, ответникът следва да му възстанови направените по делото разноски, които възлизат в размер на сумата от 350 лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- град, 22 състав

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма], представлявано от В. Г. Д. със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] ЗАПОВЕД № Т-РД-15-276 от 05.07.2012г. на Зам.Министър на икономиката, енергетиката и туризма в частта, с която е наредено прекратяване на лиценз № 684/21.08.2007г. по отношение на площадката, вписана с пореден №2 в него и находяща се в [населено място], област Х., УПИ III-1988 от кв.171б по плана на града.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], представлявано от В. Г. Д. със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] срещу ЗАПОВЕД № Т-РД-15-276 от 05.07.2012г. на Зам.Министър на икономиката, енергетиката и туризма в частта, с която е наредено прекратяване на лиценз № 684/21.08.2007г. по отношение на площадката, вписана с пореден №1 в него и находяща се в [населено място], област Х., имот № 243041, местност „К.”.

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВО НА ИКОНОМИКАТА, ЕНЕРГЕТИКАТА И ТУРИЗМА с адрес: [населено място], [улица] да заплати на [фирма], представлявано от В. Г. Д. със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] сумата от 350 лв./ триста и петдесет лева/ на основание чл.143 АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВАС на РБ с касационна жалба в 14 дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

